

У Х В А Л А
ДРУГОЇ КОЛЕГІЇ СУДДІВ
ПЕРШОГО СЕНАТУ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ

про відмову у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Шевченка Леоніда Федоровича щодо відповідності Конституції України (конституційності) положень пункту 2 частини першої статті 23, пункту 3 частини першої статті 24, статті 118 Кодексу законів про працю України

м. К и ї в
6 листопада 2018 року
№ 351-2(І)/2018

Справа № 3-380/2018(5525/18)

Друга колегія суддів Першого сенату Конституційного Суду України у складі:

Мельника Миколи Івановича – головуючого,
Саса Сергія Володимировича – доповідача,
Шевчука Станіслава Володимировича,

розглянула питання щодо відкриття конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Шевченка Леоніда Федоровича щодо відповідності Конституції України (конституційності) положень пункту 2 частини першої статті 23, пункту 3 частини першої статті 24, статті 118 Кодексу законів про працю України.

Заслухавши суддю-доповідача Саса С.В. та дослідивши матеріали справи, Друга колегія суддів Першого сенату Конституційного Суду України

установила:

1. Суб'єкт права на конституційну скаргу – Шевченко Л.Ф. – звернувся до Конституційного Суду України з клопотанням перевірити на відповідність статті 8, частині другій статті 22, статті 43 Конституції України (конституційність) положення пункту 2 частини першої статті 23, пункту 3 частини першої статті 24, статті 118 Кодексу законів про працю України (далі – Кодекс).

Згідно з оспорюваними положеннями Кодексу трудовий договір може бути на визначений строк, встановлений за погодженням сторін (пункт 2 частини першої статті 23); додержання письмової форми є обов'язковим при укладенні контракту (пункт 3 частини першої статті 24); працівникам, звільненим від роботи внаслідок обрання їх на виборні посади в державних органах, а також у партійних, профспілкових, комсомольських, кооперативних та інших громадських організаціях, надається після закінчення їх повноважень за виборною посадою попередня робота (посада), а при її відсутності – інша рівноцінна робота (посада) на тому самому або, за згодою працівника, на іншому підприємстві, в установі, організації (стаття 118).

Із конституційної скарги та долучених до неї матеріалів вбачається, що Шевченка Л.Ф. призначено на посаду директора Ізюмського комунального виробничого водопровідно-каналізаційного підприємства (далі – Підприємство) за контрактом на термін з 15 липня 2005 року по 15 липня 2006 року. У зв'язку з тим, що 29 квітня 2006 року Шевченка Л.Ф. затверджено на виборну посаду першого заступника Ізюмського міського голови з питань управління житлово-комунального господарства, 4 травня 2006 року з ним розірвано контракт та звільнено його з посади директора Підприємства. Посаду першого заступника Ізюмського міського голови з питань управління житлово-комунального господарства Шевченко Л.Ф. обіймав до 31 липня 2008 року, а звільнення з неї оскаржив до суду. На підставі постанови Борівського районного суду Харківської області від

18 грудня 2012 року Шевченка Л.Ф. 26 червня 2015 року поновлено на посаді першого заступника Ізюмського міського голови з питань управління житлово-комунального господарства. У зв'язку із закінченням строку повноважень Ізюмської міської ради шостого скликання 17 листопада 2015 року Шевченка Л.Ф. звільнено з виборної посади, проте не надано йому попередньої посади директора Підприємства або рівнозначної посади. З огляду на це Шевченко Л.Ф. звернувся до суду.

Постановою Ізюмського міськрайонного суду Харківської області від 14 червня 2017 року, яку Харківський апеляційний адміністративний суд залишив без змін ухвалою від 21 вересня 2017 року, відмовлено у задоволенні позову Шевченка Л.Ф. „щодо невиконання вимог ст.118 Кодексу Законів про працю, не поновлення на попередній роботі (посаді), стягнення середнього заробітку за час вимушеного прогулу, зобов'язання вчинити певні дії“.

Верховний Суд постановою від 19 липня 2018 року відмовив у задоволенні касаційної скарги Шевченка Л.Ф., рішення судів попередніх інстанцій змінив у частині мотивів відмови у задоволенні адміністративного позову, а в іншій частині залишив без змін. У вказаній постанові Верховний Суд зазначив, що „виходячи з особливостей контрактної форми трудового договору, у разі встановлення строку дії контракту передбачені наведеними приписами ст.33 Закону України „Про статус депутатів місцевих рад“ та ст. 118 Кодексу законів про працю України гарантії можуть бути застосовані в межах строку дії контракту, який було передбачено при його укладанні.... На час звільнення Шевченка Л.Ф. з посади першого заступника Ізюмського міського голови з питань житлово-комунального господарства (17.11.2015р.) передбачений в контракті від 15.07.2005р. строк його дії закінчився, а тому у міського голови Марченка В.В. був відсутній обов'язок застосовувати наведені гарантії до відповідача та переведення його на попередню або іншу рівнозначну посаду“.

Суб'єкт права на конституційну скаргу вважає, що застосування Верховним Судом положень пункту 2 частини першої статті 23, пункту 3 частини першої статті 24 Кодексу як підстави „для скасування гарантій встановлених статтею 118 Кодексу“ призвело до порушення його конституційного права на працю та „неправомірного скасування конституційних гарантій (ст. 21, 22 Конституції України), в тому числі гарантії держави на захист від незаконного звільнення (ч. 5 ст. 43)“.

2. Вирішуючи питання щодо відкриття конституційного провадження у справі, Друга колегія суддів Першого сенату Конституційного Суду України виходить з такого.

Згідно із Законом України „Про Конституційний Суд України“ конституційна скарга вважається прийнятною за умов її відповідності вимогам, передбаченим статтями 55, 56 цього закону (частина перша статті 77); конституційною скаргою є подане до Конституційного Суду України письмове клопотання щодо перевірки на відповідність Конституції України (конституційність) закону України (його окремих положень), що застосований в остаточному судовому рішенні у справі суб'єкта права на конституційну скаргу; у конституційній скарзі зазначаються конкретні положення закону України, які належить перевірити на відповідність Конституції України, та конкретні положення Конституції України, на відповідність яким належить перевірити закон України, а також обґрунтування тверджень щодо неконституційності закону України (його окремих положень) із зазначенням того, яке з гарантованих Конституцією України прав людини, на думку суб'єкта права на конституційну скаргу, зазнало порушення внаслідок застосування закону (частина перша, пункти 5, 6 частини другої статті 55).

Зі змісту постанови Верховного Суду від 19 липня 2018 року, яка є остаточним судовим рішенням у справі Шевченка Л.Ф., вбачається, що положення пункту 3 частини першої статті 24 Кодексу, щодо неконституційності якого звернувся автор клопотання, в ній не застосоване.

Аналіз конституційної скарги свідчить про те, що Шевченко Л.Ф. не зазначив конкретних положень статей 8, 43 Основного Закону України, на відповідність яким просить перевірити оспорювані положення Кодексу.

Крім того, автор клопотання не обґрунтував своїх тверджень щодо невідповідності оспорюваних положень Кодексу статті 8, частині другій статті 22, статті 43 Конституції України, а обмежився цитуванням окремих положень Конституції України, законів України, Кодексу, посиланням на юридичні позиції Конституційного Суду України. Проте цитування приписів Конституції України, наведення змісту положень законів, посилання на рішення Конституційного Суду України без аргументації невідповідності Конституції України оспорюваних положень закону не є обґрунтуванням тверджень щодо їх неконституційності (ухвали Конституційного Суду України від 27 грудня 2011 року № 66-у/2011, від 27 березня 2013 року № 10-у/2013, від 8 липня 2015 року № 29-у/2015, від 21 грудня 2017 року № 13-у/2017, ухвали Великої палати Конституційного Суду України від 24 травня 2018 року № 23-у/2018, від 24 травня 2018 року № 24-у/2018, від 31 травня 2018 року № 27-у/2018, від 7 червня 2018 року № 34-у/2018).

Шевченко Л.Ф., зазначаючи положення законів України, Кодексу, які, на його думку, мав застосувати Верховний Суд у його справі, по суті, висловлює незгоду з постановою Верховного Суду від 19 липня 2018 року, що також не є обґрунтуванням неконституційності оспорюваних положень Кодексу.

Таким чином, автор клопотання не дотримав вимог частини першої, пунктів 5, 6 частини другої статті 55 Закону України „Про Конституційний Суд України“, що є підставою для відмови у відкритті конституційного провадження у справі згідно з пунктом 4 статті 62 цього закону – неприйнятність конституційної скарги.

Враховуючи викладене та керуючись статтями 147, 151¹, 153 Конституції України, на підставі статей 7, 32, 37, 55, 56, 61, 62, 77, 86 Закону України „Про Конституційний Суд України“, відповідно до § 45, § 56

Регламенту Конституційного Суду України Друга колегія суддів Першого сенату Конституційного Суду України

у х в а л и л а:

1. Відмовити у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Шевченка Леоніда Федоровича щодо відповідності Конституції України (конституційності) положень пункту 2 частини першої статті 23, пункту 3 частини першої статті 24, статті 118 Кодексу законів про працю України на підставі пункту 4 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – неприйнятність конституційної скарги.

2. Ця Ухвала є остаточною.

**ДРУГА КОЛЕГІЯ СУДДІВ
ПЕРШОГО СЕНАТУ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ**